

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Bódis Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a Dr. Szücs Ügyvédi Iroda által képviselt I. rendű és II. rendű alperesek ellen 53.021.310,- Ft és járulékai megfizetése iránt indított perében a Fejér Megyei Bíróság 2008. március 27. napján kelt 14.G.40.021/2007/27. számú ítélete ellen az alperesek fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybehagyja.

Kötelezi az alpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg egyetemlegesen a felperesnek 300.000,- (Háromszázezer) Ft perköltséget, és az illetékfeljegyzési jogukra tekintettel az államnak az adóhatóság külön felhívására 900.000,- (Kilencszázezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes és az I. rendű alperes 2006. augusztus 30-án kereskedelmi szállítási szerződést kötöttek tejtermékek szállítására. A szerződés 8. pontja szerint a felperes jogosult az áruszállítást megszüntetni, amennyiben az I. rendű alperes lejárt és nem lejárt tartozása meghaladja a 35.000.000,- Ft-ot, amely összeget később 45.000.000,- Ft-ra módosították a felek. A szerződés 6/6. pontja kimondta, hogy az I. rendű alperesnek a felperessel szemben lejárt fizetési kötelezettségei teljesítésének biztosítékként a II. rendű alperes készfizető kezességét vállalt. A szerződés 6/4. pontja úgy rendelkezett, hogy ha a megrendelő az ellenértéket írásbeli felszólítás

ellenére sem egyenlíti ki és az áru vagy annak vételára nincs a megrendelő birtokában, azt a szállítónak nem adja át, a szállító jogosult minden jogkövetkezmény nélkül az áruszállítást leállítani és követelését bírósági úton érvényesíteni.

Ezt követően a felek között folyamatos gazdasági kapcsolat alakult ki. 2006. október 13-án a felperes nyilvántartása szerint az I. rendű alperesnek a lejárt és nem lejárt tartozásainak az összege meghaladta a felek által közösen megállapított 45.000.000,- Ft limitet. Ezen a napon a felperes cégvezetője úgy határozott, hogy a szállítási szerződés teljesítését felfüggeszti, szombat és vasárnap árut az I. rendű alperes részére nem szállít, majd ezt követően október 16-tól hétfőtől, csak azonnali készpénzes kifizetés ellenében. A felperes cégvezetőjének döntését követően **Ny. K.** a felperes alkalmazottja erről értesítette az I. rendű alperest munkavállalóján keresztül, aki szólt a II. rendű alperesnek. A II. rendű alperes **M.M.** felperesi alkalmazottal egyeztetett, aki arról tájékoztatta, hogy limit túllépés miatt függesztették fel a szállításokat. Ezt követően tárgyaltak egymással, majd abban állapodtak meg, hogy a II. rendű alperes az I. rendű alperes képviseletében eljárva pénteken az esti időpontban 3.000.000,- Ft készpénzt visz el a felperes ügyvezetőjének szegedi lakására, ahol a pénzösszeget átadja, majd ezt követően szombaton és vasárnap a szerződésnek megfelelően a felperes a szállításokat teljesíti.

2006. október 13-án délután **B.E.** kiállított egy kiadási pénztárbizonylatot, ezt követően a II. rendű alperes készpénzt vett magához és **M. F-fel**, az I. rendű alperes nyíregyházi kereskedelmi igazgatójával, Szegedre mentek a felperes ügyvezetőjének a lakására. Szegeden csatlakozott hozzájuk a II. rendű alperes testvére, aki azonban a felperesi cégvezető lakásába nem ment be. A pénz átadására a felperes cégvezetőjének lakásában került sor, ahová bekísérte a II. rendű alperest **M.F.**, de a pénz átadást az ajtóban megállva látta. A pénz átadását követően a felperes cégvezetője a kiadási pénztárbizonylatot aláírta, majd a II. rendű alperes és annak testvére, valamint **M.F.** a helyszínről eltávoztak.

A felperes cégvezetője 2006. október 16-án a 3.000.000,- Ft-ot a felperes házipénztárába befizette. 2006. október 18-án **Ny. K.** ismételten észlelte azt, hogy az I. rendű alperes túllépte a megállapított 45.000.000,- Ft limitet. Ezzel kapcsolatban **M.M.** felhívta a II. rendű alperest, aki vitatta a tartozásának összegét, és a számlákkal együtt faxon megküldte a felperesnek a birtokában lévő kiadási pénztárbizonylatot is. Ezen a kiadási pénztárbizonylaton 43.000.000,- Ft átadása szerepelt. A kiadási pénztárbizonylatot a felperes alkalmazottai megmutatták a cégvezetőnek, aki vitatta azt, hogy 43.000.000,- Ft-ot kapott volna a II. rendű alperestől, állítása szerint csak 3.000.000,- Ft került a részére átadásra.

2006. október 16-án hétfőn az I. rendű alperes képviseletében a II. rendű alperes a szerződésben rögzített bankgaranciát megszüntette.

A felek közötti pénzügyi elszámolás hiányára tekintettel a felperes a szerződés további teljesítését és a szállításokat felfüggesztette.

A felperes az elsőfokú bíróságra 2007. február 19-én benyújtott keresetében az I. és a II. rendű alpereseket egyetemlegesen kérte kötelezni 53.021.310,- Ft és ennek 2006. november 1-jétől a kifizetésig járó, a mindenkori jegybanki alapkamat

kétszeres összegének megfelelő mértékű késedelmi kamat, valamint a perköltség megfizetésére.

Arra hivatkozott, hogy az I. rendű alperesnek a szállítási szerződés alapján ilyen összegű tartozása áll fenn az irányában. Keresete jogcímeiként az I. rendű alperessel szemben a Ptk. 379. §-át jelölte meg, míg a II. rendű alperes vonatkozásában a szerződésben vállalt készfizető kezességre hivatkozással a Ptk. 272. § (1) és a 274. § (2) bekezdéseit.

Az I. és a II. rendű alperesek a felperes keresetének az elutasítását és perköltségben történő marasztalását kérték. A kereset összegszerűségét elismerték, azonban állításuk szerint a felperesnek nem 3.000.000,- Ft, hanem 43.000.000,- Ft került készpénzben átadásra.

Ezen túlmenően az I. rendű alperes viszontkeresetet is előterjesztett, amelynek során a felperest 7.300.000,- Ft tőke, ennek 2006. október 18-tól a kifizetésig járó késedelmi kamat és a perköltség megfizetésére kérte kötelezni. Arra hivatkozott, hogy a felperes jogellenesen állította le a szállításokat, és függesztette fel a szerződés teljesítését, így 20.200.000,- Ft elmaradt haszna keletkezett. Ebbe beszámította a felperes a felé fennálló 12.900.000,- Ft-os követelést és a meghaladó részre terjesztette elő a viszontkeresetét a Ptk. 318. § és a 339. §-a alapján.

A Fejér Megyei Bíróság a 2008. március 27. napján kelt 14.G.40.021/2007/27. számú ítéletében kötelezte az I. és a II. rendű alpereseket, hogy fizessenek meg a felperesnek 15 napon belül egyetemlegesen 53.021.310,- Ft-ot, ezen összeg után 2006. november 1. napjától a kifizetésig járó, a mindenkori jegybanki alapkamat kétszeres szorzatát kitevő mértékű késedelmi kamatot, 600.000,- Ft + áfa összegű ügyvédi munkadíjat, az államnak külön felhívásra egyetemlegesen 900.000,- Ft eljárási illetéket; a viszontkeresetet elutasította.

Határozata indokolásában rögzítette, hogy mivel az alperesek az érdemi ellenkérelmükben a tartozás összegét nem vitatták, ezért a bizonyítási eljárást a II. rendű alperes által a felperesi ügyvezetőnek átadott pénz összege vonatkozásában folytatta le.

Az alperesek az érdemi ellenkérelmükben a kiadási pénztárbizonylatra mint okiratra hivatkoztak annak bizonyítására, hogy 2006. október 13-án a felperes állításával szemben nem 3.000.000,- Ft, hanem 43.000.000,- Ft került kifizetésre. A kiadási pénztárbizonylatról az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az nem a pénz átadásával egyidőben készült, hanem előre, **B.E.** részéről, kitöltött pénztárbizonylat került a felperes ügyvezetője által aláírásra. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ez a kiadási pénztárbizonylat nem alkalmas arra, hogy kétséget kizáró módon igazolja azt, hogy a felperesnek 43.000.000,- Ft került átadásra. Ezen a kiadási pénztárbizonylaton szerepel az összeg átvévőjeként a felperes ügyvezetőjének az aláírása, ami azonban nem cégszerű aláírás volt, továbbá nem felel meg a Pp. 196. § (1) bekezdés d) pontjában foglalt előírásnak sem, figyelemmel a 2000. évi C. törvény 165. § (2) és (3) bekezdéseiben foglaltakra is. Ebben a körben teljes bizonyító erejű magánokiratként az lett volna elfogadható, ha a felperes cégvezetője egy átvételi elismervényen, amelyet sajátkezüleg ír és aláír, veszi át a

pénzösszeget, illetőleg az átvételi elismervényt aláírja, azt két tanú aláírásával hitelesíti. Kétségesse teszi a kiadási pénztárbizonylat valódiságát a nyomozati eljárás során beszerzett írásszakértői vélemény is, amely megállapította ugyan, hogy a pénztárbizonylat egy személy kézírásától származik, azon a 43.000.000,- Ft azonban két írásfolyamat eredményeként jött létre.

Ezen túlmenően a bizonyítási eljárás egyéb adatai, az az alapján megállapítható tények sem alapozzák meg a 43.000.000,- Ft átadására vonatkozó nyilatkozatot. Tény, hogy a felperes és az I. rendű alperes közötti szerződés alapján megállapított limit a 43.000.000,- Ft-nál jóval kevesebb összeggel került túllépésre. A II. rendű alperes maga is elismerte azt, hogy amikor **M.M-al** egyeztetett a készpénz kifizetéséről, abban állapodtak meg, hogy 3.000.000,- Ft kerül kifizetésre a felperes ügyvezetője részére. A felperes cégvezetője ugyancsak 3.000.000,-Ft-ot fizetett be hétfői napon a házipénztárba, valamint a felperes ezzel az összeggel számolta az I. rendű alperes tartozásait. Mindezek a körülmények azt erősítik, hogy az I. rendű alperes részéről nem 43.000.000,- Ft, hanem 3.000.000,- Ft került kifizetésre.

Az I. rendű alperes hivatkozott arra is, hogy a nyomozási eljárás megszüntetésre került az abban beszerzett szakértői véleményekre figyelemmel, a nyomozati eljárás során beszerzett szakértői vélemények alapján nem lehetett azt kétséget kizáró módon megállapítani, hogy okirathamisítás történt volna a kiadási pénztárbizonylat vonatkozásában. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ez a felperesi kereseti kérelem elutasítására nem vezethet, mivel a Pp. 164. § (1) bekezdésére figyelemmel az alpereseknek kellett volna azt bizonyítani kétséget kizáró módon, hogy 43.000.000,- Ft került kifizetésre a felperes részére.

Utalt arra, hogy a pénz átadásánál jelenlévő **M.F.**, az I. rendű alperes alkalmazottja, míg a pénzösszegre szintén nyilatkozatot tevő **B.E.**, az I. rendű alperes alkalmazottja és a II. rendű alperes házastársa, ezért érdektelen tanúknak az eljárásban nem tekinthetők.

A bizonyítékok mérlegelése alapján az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy az alperesek nem tudták a perben bizonyítani a 43.000.000,- Ft kifizetését, a pénztárbizonylat kiállításának és tartalmának kétségeit az alperesek terhére értékelte. Mindezekre tekintettel alaptalan az I. rendű alperes viszontkeresete is, mivel ha a tartozás az I. rendű alperes részéről a felperes felé fennállt, akkor a felperesnek a szállítások felfüggesztésére irányuló döntése jogellenesnek nem tekinthető, a felperes kártérítési felelősségét ez nem alapozza meg, ezért a viszontkereseti kérelem jogalapja nem került bizonyításra.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperesek nyújtottak be fellebbezést, amelyben elsődlegesen kérték annak megváltoztatásával a felperes keresetének az elutasítását, és a viszontkereset szerint a felperes marasztalását; másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését a Pp. 252. § (2) és (3) bekezdései alapján, és az elsőfokú bíróságnak újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára történő utasítását, továbbá a felperes perköltségben történő marasztalását.

Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság a felperesi tanúk elmondása alapján rögzítette a tényállást, amit pontosítani kívántak. Hangsúlyozták, hogy a felperesi cégvezető kifejezett és határozott kérésére vitték el 2006. október 13-án este a

szegedi lakására a pénzt. Cégeknél ez egyáltalán nem szokás, a szerződéssel, továbbá a becsületes gazdálkodás és az üzleti életben megszokott magatartással is ellenkezik.

Életszerűtlen az a hivatkozás, hogy a felperesi cégvezető annak ellenére, hogy 18 éve Magyarországon él, nem beszél magyarul, továbbá hogy felelős cégvezető létére nem olvassa el mit ír alá, vagy olyan bizonylatot ír alá, amely hiányosan van kitöltve. Azért 43.000.000,- Ft-ot vittek, mert aznap ekkora volt az általuk ismert számlatartozás összege, nem pedig a felperesi keresetben hivatkozott 48.800.000,- Ft.

A bizonyítékok értékelése körében az írásszakértői véleménnyel kapcsolatban rögzítették, hogy az elsőfokú bíróság ítélete indokolásával ellentétben a szakértő nem tényként rögzítette, hanem csak valószínűsítette, hogy a kiadási pénztárbizonylaton található írás két írásfolyamat eredményeként jött létre. Amennyiben két írásfolyamat eredménye lenne az írás, akkor sem lehet azt megállapítani, hogy a két írásfolyamat között mekkora idő telt el.

Sem az elsőfokú bíróság, sem a felperes nem vette figyelembe a szállítási szerződés 6/4. pontját, azaz a szerződésben szereplő, semmilyen írásbeli felszólítást nem küldtek az I. rendű alperes részére, így az áruszállítás leállítása a felperes részéről mindenképpen jogosulatlan volt.

A felperesi cégvezetőnek a pénz átvételekor bevételi pénztárbizonylatot kellett volna adnia a II. rendű alperes részére és annak a nyugta részét kitepve átadni az összeg befizetőjének. Ezt elmulasztotta és az elsőfokú bíróság ezt az alperes hibájának róta fel a bizonyítás körében. A kiadási pénztárbizonylattal kapcsolatban az elsőfokú bíróság álláspontja téves és jogszabálysértő. A kiadási pénztárbizonylatot ugyanis az I. rendű alperesnek kellett kiállítania, mivel ő fizette ki a benne szereplő összeget. Az I. rendű alperes ezt szabályszerűen kiállította, mivel a pénztáros töltötte ki és az ítélettel szemben ez teljesen szabályos, egy időben keletkezett, nem később, mivel ő akkor töltötte ki, amikor a pénzt a házipénztárból kivették. A számviteli törvény is a gazdasági esemény megtörténtének késedelem nélküli bizonylatolásáról szól. Mivel pénzfelvételre került sor, ezért teljesen életszerű és a jogszabálynak megfelelő a kiadási pénztárbizonylat kiállítása. Amennyiben ez szabálytalan lett volna, úgy a büntető eljárásban kirendelt könyvszakértő ezt is megállapította volna, mivel feladata volt a bizonylat alaki szempontok szerinti vizsgálata is. A felperesi cégvezető semmi okiratot nem ajánlott fel a pénz átvételének az igazolására. Amennyiben a jogszabályoknak megfelelően járt volna el, úgy a felperesi cégvezetőnél a cég bevételi pénztárbizonylat tömbjének kellett volna lennie, vagy ha ez nincs, akkor egy átvételi elismervényt elő kellett volna készítenie és aláírnia a pénz átvételekor.

2000. évi C. törvény hivatkozásai is iratellenesek, mivel a 3. §-ra való hivatkozás a bíróság részéről pontosan azt igazolja, hogy a felperesnek bevételi pénztárbizonylatot kellett volna kiállítania, a 165. § (2) bekezdése is az ő állításukat támasztja alá.

A bizonylat alakiságai tekintetében az elsőfokú bíróság álláspontja azért téves, mivel a számviteli törvény 176. § (1) bekezdése rögzíti, hogy milyen módon kell szabályszerűen kinéznie egy bizonylatnak, ezen törvényhely minden idevonatkozó adata szerepel a bizonylaton és semmi egyéb nem szükséges ennek

érvényességéhez, így szükségtelen többek között a két tanú, avagy egyéb más eszköz. A felperes cégvezetője az aláírását soha nem vitatta, így az esetleges tanúk sem lennének szükségesek, mivel tanú az okirat tartalmát nem igazolja, csak az aláíró személyének és az időpontnak a bizonyítására szolgáló eszköz lehetne, ezek azonban nem voltak vitások.

A tanúvallomásokkal kapcsolatban sérelmezték, hogy **M.F.** és **B.E.** tanúk vallomását mint érdekelt tanúvallomásokat nem vette figyelembe az elsőfokú bíróság annak ellenére, hogy mindketten teljes részletességgel elmondták a történéseket, a bizonylat kiállításának a menetét, a pénz összeszedését, elvitelét és minden lényeges körülményt, amely a pénz átadására vonatkozott. Rajtuk kívül a II. rendű alperesen túl senki nem tud értékelhető és közvetlen információval szolgálni a péntek délutántól estig történt eseményekről, a pénz átadásáról.

Sérelmezték, hogy a könyvszakértői véleményt sem vette az elsőfokú bíróság figyelembe. A szakvélemény 5. oldalának 2. bekezdése taglalja, hogy a bevételi forgalom a készpénzes értékesítések készpénzforgalmi bevételéből, a kiadási forgalom meghatározó része pedig a készpénzes befizetések és szállítók felé történő készpénzes fizetésekből álltak. Ez a hivatkozás azért fontos, mert alátámasztják a felperesi tanúk kételyeinek alogaritmusát, ami arra vonatkozott, hogy szerintük fizetéseképtelenek lennének. A könyvszakértői vélemény azt is alátámasztotta, hogy a pénzforgalmuk gyakorlatilag teljes egészében készpénzből állt, amely esetében egyszerűbb, gyorsabb és olcsóbb a közvetlen számlára befizetés, mint először a saját számlájukra, majd onnan utalni a felperes számlájára.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte, érdemben helytálló indokaira tekintettel.

A fellebbezéssel kapcsolatban úgy nyilatkozott, hogy a könyvszakértői vélemény szerint 2006. október 13-án 60.000.000,- Ft körüli összeg volt az I. rendű alperes szolnoki házipénztárában, ezért életszerűtlen, hogy amikor tudomására jutott a kisebb összegű hiteltúllépés, úgy nem közvetlenül banki befizetéssel teljesített.

Hivatkozott arra, hogy a perbeli szerződés 8.1. pontja szerint jogosult volt a szállítást megszüntetni.

A perbeli kiadási pénztárbizonylat nem minősül teljes bizonyító erejű magánokiratnak, a számviteli törvény előírásainak sem felel meg. A bizonylat tartalmának valótlanságát nemcsak az alperesek által hivatkozott szakértői vélemény támasztotta alá a számmal írt értékelésnél, hanem a másik szakértői vélemény már egyértelműen megállapította a szöveges írásra, hogy az nem egy időben íródott.

A szakértői véleményeket a többi bizonyíték csak megerősíti, így a tanúvallomások, továbbá az a tény, hogy a II. rendű alperes és a felesége a poligráfus vizsgálatnak nem vetették alá magukat.

Az alperesek jogi képviselője a fellebbezésében foglaltakat azzal egészítette ki, hogy amennyiben a másodfokú bíróság szükségesnek tartja, úgy indítványozza írásszakértő kirendelését, amelyet - általa is elismerten - az elsőfokú eljárásban nem indítványozott.

A felperes jogi képviselője érdemben a bizonyítási indítvány elutasítását kérte a szakértő kirendelésére vonatkozóan, hivatkozva a Pp. 235. § (1) bekezdése szerinti korlátozásra.

Az alperesek fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság érdemben helyesen állapította meg a tényállást, megalapozottan, a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével, helytálló jogi következtetéssel marasztalta az alpereseket, ezzel egyidejűleg elutasítva és megindokolva az I. rendű alperes viszontkeresetét.

A Pp. 206. §-ának (1) bekezdése értelmében a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el.

A bíróság mérlegelése kiterjed egyrészt az egyes bizonyítékok bizonyító erejének megállapítására; másrészt a bizonyítékoknak és a felek, valamint a per egyéb résztvevői magatartásának egybevetésére és a maguk összességében való értékelésére. Az elsőfokú bíróság a Pp. fenti rendelkezéseinek megfelelően járt el és az összes bizonyítékok mérlegelése alapján helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az alperesek az állításukkal szemben a 43.000.000,- Ft felperesi cégvezető részére történő kifizetését nem tudták bizonyítani.

A jogoszerű mérlegelésen alapuló tényállás a másodfokú bíróságot is köti (BH 2006/403), ezért a másodfokú eljárásban nem volt lehetőség a bizonyítás adatainak újabb egybevetésére és értékelésére, figyelemmel arra a tényre is, hogy az alperesek fellebbezése semmi olyan tényt vagy körülményt nem jelölt meg, amelynek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságétól eltérő jogi következtetésre juthatott volna.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján - érdemben annak helytálló indokaira tekintettel - helybenhagyta.

A fellebbezés kapcsán a Fővárosi Ítéltábla az alábbiakra mutat rá.

Alaptalanul sérelmezték az alperesek a fellebbezésükben azt, hogy az elsőfokú bíróság a viszontkeresetet nem bírálta el, mert az ítélet rendelkező része tartalmazza annak elutasítását, és az indokolás szerint az alperesek kereset szerinti marasztalása miatt az I. rendű alperes viszontkeresetét el kellett utasítani; az e körben kifejtett jogi okfejtéssel a másodfokú bíróság mindenben egyetért.

Ugyancsak megalapozatlan volt az alpereseknek a fellebbezésben kifejtett azon álláspontja, hogy az írásszakértői véleményben a szakértő csak valószínűsítette, hogy a kiadási pénztárbizonylaton lévő írás két írásfolyamat eredménye.

Jelen ügyben a büntető eljárás során két szakértői vélemény készítésére került sor. A 2006. december 29-én kelt igazságügyi írásszakértői vélemény szerint a 43.000.000,- Ft számokkal való leírása nagy valószínűséggel két írásfolyamat során jött létre.

Ugyanakkor a 2007. szeptember 20-án kelt írásszakértői vélemény, amely a 43.000.000,- Ft szöveg vizsgálatára irányult, azt tartalmazza, hogy ez a szöveg kétséget kizáróan **B.E-től** származik. Ugyanakkor azt is rögzítette a szakértő, hogy "B.E. jól automatizált, lendületes kézírása ellenére az inkriminált szöveg leírása során az írómozgás automatizált, lendületes mozdulatsorától eltérő megtorpanás, írómozgás zavar tapasztalható a „Negyven” leírása során több helyen, így a „Negyvenhárommillió” leírása több írásfolyamat eredménye”.

Rögzíti a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróságnak azonban nemcsak a szakértői vélemények álltak a rendelkezésére, ezért ezeket nem önmagukban értékelte és vizsgálta, hanem az összes bizonyítékkal együtt.

Ugyancsak alaptalan az az alperesi állítás, hogy a felperes részéről az áruszállítás leállítása jogosulatlan volt, figyelemmel arra, hogy a felperes és az I. rendű alperes által kötött kereskedelmi szállítási szerződés 8.1. pontja szerint a szállító a 6.4. pontban foglaltakon túl jogosult az áruszállítást minden jogkövetkezmény nélkül megszüntetni, ha a megrendelőnek a szállítóval szemben lejárt és nem lejárt tartozása meghaladja a módosítás szerint a 45.000.000,- Ft-ot. Jelen perben nem vitásan limit túllépés történt az I. rendű alperes részéről, ezért nem volt szükség a 6.4. pontban szereplő felperes által történt írásbeli felszólításra.

A kiadási pénztárbizonylattal kapcsolatban az elsőfokú bíróság jogi indokolása érdemben helyes.

Azt annyiban pontosítja a másodfokú bíróság, hogy az a pénz átadásával egyidőben készült, figyelemmel arra, hogy ez a bizonylat a házipénztárból kivett összeg átadására vonatkozik. Ezen túlmenően a felperes részéről a bizonylaton cégszerű aláírás történt, azonban sem a Pp. 196. § (1) bekezdés d) pontjában foglaltaknak, sem pedig a számviteli törvény előírásainak nem felelt meg.

A Pp. 196. § (1) bekezdés d) pontja szerint a magánokirat az ellenkező bizonyításáig bizonyítékul szolgál arra, hogy kiállítója az abban foglalt nyilatkozatot megtette, illetőleg elfogadta, vagy magára nézve kötelezőnek ismerte el, feltéve, hogy a gazdálkodó szervezet által üzleti körében kiállított okiratot szabályszerűen aláírták. Jelen esetben nem vitásan a kiadási pénztárbizonylat kiállítója az I. rendű alperes munkavállalója és egyúttal a II. rendű alperes felesége volt, nem pedig a felperesi cégvezető. A felperesi cégvezetőnek a kiadási pénztárbizonylaton szereplő aláírása nem jelenti azt, hogy a bizonylaton szereplő nyilatkozatot elfogadta vagy magára nézve kötelezőnek ismerte el. Ezen a kiadási pénztárbizonylaton nem szerepel az utalványozónak az aláírása, továbbá az összeg átvevőjének az aláírása, sem a pénztáros aláírása, figyelemmel arra, hogy az összeg átvevőjeként annak kellett volna aláírnia, aki a házipénztárból a pénztárbizonylaton szereplő összeget kivette és átvette.

Rámutat a Fővárosi Ítéltábla, hogy az alperesek által a fellebbezésben sérelmezett két tanúvallomás sem erősítette az alperesek állításait.

B.E. tanúvallomása önmagában is ellentmondásos, figyelemmel arra, hogy először úgy nyilatkozott, hogy **M.F.** 4.000.000,- Ft-ot hozott magával, a többi pénzt a férje összeszedte a cégtől, illetve otthonról, de még maradt is pénz; majd azt adta elő, hogy a házipénztárban több millió forint maradt azt követően, hogy a férje onnan ezt a 43.000.000,- Ft-ot kivette.

M.F. tanúvallomása szerint a II. rendű alperes neki telefonon azt mondta, hogy szedje össze az összes olyan pénzt a Nyíregyházi **D-ban**, amit nélkülözni tudnak és arról is tudott, hogy 4.000.000,- Ft-tal indult el. A pénz átadásánál nem ment oda az étkezőasztalhoz, ahol a II. rendű alperes a felperesi cégvezetőnek az összeget átadta, hanem az asztaltól kb. 2-3 méterre lehetett. Azt nem tudta megmondani, hogy elhangzott-e az, hogy ténylegesen milyen összeget vittek magukkal.

Végül a másodfokú bíróság az alpereseknek a másodfokú eljárás során az igazságügyi írásszakértő kirendelésére tett bizonyítási indítványát a Pp. 235. § (1) bekezdésének korlátozó rendelkezésére tekintettel elutasította, mivel nem vitásan ez a bizonyítási indítvány az elsőfokú eljárás során nem került előterjesztésre.

Az alperesek fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a felperesnek a másodfokú eljárás során felmerült költségét a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint meg kell fizetniük. A másodfokú bíróság az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján mérlegeléssel állapította meg és azzal, hogy az összeg az általános forgalmi adót is tartalmazza.

Az alperesek fellebbezésének eredménytelenségére tekintettel a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése alapján az illetékfeljegyzési jogra tekintettel az eljárási illetéket az államnak meg kell fizetniük.

Budapest, 2008. év szeptember hó 25. napján

álinkásné dr. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

. Kurucz Zsuzsánna sk.
előadó bíró

. Tibold Ágnes sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági tisztviselő

